

Gjennomskinnelighet for Kristus

Vi gjengir her en artikkel
publisert i avisen ABC i Madrid,
skrevet av biskop Javier
Echevarría, Opus Deis prelat, i
anledning Johannes Paul IIs
saligkåring 1. mai i år.

10.06.2011

Johannes Paul II førte menneskene til
Kristus med sitt ord, sitt forbilde og
sin menneskelige nærhet. Unge og
eldre ungdommer har i årevis igjen
og igjen vitnet om dette. Mange har
med Guds hjelp begynt å strebe etter

hellighet, enten det er innen ekteskapet eller i selvvalgt sølibat, andre som prester eller ordensfolk. De er tusenvis – iblant kalles de ”Johannes Pauls generasjon”.

Hvordan kunne denne uvanlige paven spre evangeliet så effektivt? Karol Woityla var åpenbart en utrettelig forsvarer for menneskets verdighet, en omtenksom hyrde, en troverdig forkynner av sannheten, en far for både troende og ikke-troende. Men fremfor alt var paven, som førte oss over terskelen til det tredje årtusen, et menneske som elsket Jesus Kristus og prøvde å etterfølge ham.

”For å få vite hvem Johannes Paul II er, må man se ham be, spesielt når han er alene i sitt private kapell,” skrev en av denne helgenaktige pavens biografer. Dette er fullstendig riktig. Et av de siste fotografiene fra hans liv viser ham i dette kapellet,

hvordan han på tv følger korsveiandakten som samtidig ble bedt ved Colosseum. Denne langfredagen i 2005 var Johannes Paul II ikke lenger fysisk i stand til å lede denne andakten personlig, noe han hadde gjort i tidligere år. Han kunne ikke lenger snakke eller gå. Likevel viser bildene tydelig hvor intenst han deltok. Johannes Paul II holder et stort krusifiks av tre, omfavner Jesus på korset av hele sitt hjerte og kysser ham. Bildene av den aldrende og meget syke paven helt inntil korset taler til oss like tydelig som hans kraftfulle ord og hans vidstrakte reiser.

Den nye salige har storslått og heroisk adlydt Kristi bud: ”Gå ut i verden og forkynn evangeliet for hele skapningen.” (Mk 16,15). Johannes Paul II tenkte ikke på seg selv når han reiste til de ytterste utposter i Afrika, Asia, Europa og Oseania. Det som drev ham mest var

heller et ønske om å gi seg hen for de andre, vise dem verdigheten til mennesket som Gud har skapt i sitt bilde og likhet, og som Kristus har forløst for å gi videre evangeliets budskap til dem.

En kveld fulgte jeg med biskop Alvaro del Portillo, den daværende prelaten i Opus Dei, til pavens leilighet i Vatikanet. Vi ventet på paven og hørte hvordan noen med trøtte og slepende skritt kom langsomt gjennom korridoren. Det var Johannes Paul II. Han var fullstendig utslitt. Biskop del Portillo sa spontant: ”Hellige Far, De er jo fullstendig utmattet!” Paven så vennlig på ham og svarte: ”Hvis jeg ved denne tid på dagen ikke var trøtt, hadde jeg åpenbart ikke gjort min plikt.”

Hans innsats for sjelene førte ham som Kristi budbringer til hele verden. Har et menneske noensinne

håndhilst på flere eller sett flere mennesker i øynene? Selv denne kraftanstrengelsen var en måte å omfavne den korsfestede på og bli forent med ham.

Pave Johannes Paul IIs hjerte for hele verden fikk ham ikke bare til å virke utad. Også i sitt indre ville han selv delta i alles lengsel. Med denne lengselen dro han daglig som en pilgrim over hele jordkloden fra sitt private kapell. Det stemmer overens med hva han svarte en journalist om sin måte å be på: "Pavens bønn skal være en forstandens og hjertets pilgrimsferd gjennom hele verden." "Når paven ber, ser han et geografisk teppe av alle verdens samfunn, kirker og sammenslutninger, og også de problemer som skremmer verden av i dag." "På denne måten bærer paven frem for Gud glede og forhåpninger, og samtidig sorg og bekymringer, som Kirken deler med menneskeheten av i dag."

Hans hjerte som var åpent for alle, og hans følelse av å ha et oppdrag, førte til at han søkte å samtale med mange forskjellige slags mennesker, slik man for eksempel kan se fra jubelåret 2000: Da traff han barn og ungdommer, voksne og gamle mennesker, idrettsfolk og kunstnere, regenter og politikere, politimenn og militære, bønder og studenter, fanger og syke, familier, folk fra teaterverdene, utvandrere og bostedsløse...

Karol Wojtylas biografi kan "leses" som en uavbrutt frembæring av evangeliet til alle samfunnsområder, til familien, til skolen og fabrikken, til teateret og litteraturen, til skyskrapere og til usle hytter. Hans vei viser tydelig at man kan gjøre Kristus nærværende i alle livets omskiftninger, til og med i den andre verdenskrigs tragiske tid og under totalitære systemer, som hadde rådet i hans hjemland. Johannes Paul II

førte Jesu Kristi lys til den moderne tids mest forskjellige scener. Hans liv lærer oss at vi kan finne Gud alltid og overalt, når og hvor vi enn lever.

I et av sine skrifter mediterer den hellige Josemaría Escrivá over vår Herre som den evige Ypperstepresten: ”som helt har åpnet sine armer for hele menneskeheten”. Det synes meg som om Johannes Puls livsvei som et trofast bilde på Jesus Kristus, hvis hjerte har plass til alle menn og kvinner og hvis barmhjertighet og kjærlighet strømmer helt inn til hvert enkelt menneske, spesielt til syke og svake.

Å leve som kristne betyr å bli lik Kristus. Pave Johannes Paul har i stor grad blitt lik Kristus. Mens han alltid levde i nåden og gleden av å være Guds barn, kunne mennesker fra alle raser og samfunnsklasser oppdage den Oppstandnes lys i ham.

Fotografiet som jeg nevnte i begynnelsen anskueliggjør Johannes Pauls liv: en pave som de mange årene i tjenesten har gjort kraftløs, leder likevel menneskenes blikk til Jesu på korset. Der kan nå hver enkelt finne svaret på tilværelsens dypeste spørsmål. Det forbilde hans liv var, gjør den nye salige at også vårt liv blir åpent for Kristus: vi kan gjøre Jesu ansikt og hans barmhjertighet synlig. Jeg tror dette er grunnen til at han kunne spre evangeliet så virksomt. Jeg er full av håp – og jeg ber Gud om at hans opphøyelse til alterets ære skal utløse en bølge av tro og kjærlighet i verden og i Kirken, en bølge av tjenestevillighet for de andre og av takknemlighet mot Vår Herre.

Første mai kan vi på Petersplassen under det kjærlighetsfulle blikket fra Kirkens mor slutte oss til pave Benedikt XVI og på nytt si med hans ord: ”Ved denne anledning vil vi

takke Herren for at han ga oss denne paven, og vi vil takke paven selv for alt han har gjort og lidet” (generalaudiens 12. mai 2005). Vi som har kjent ham personlig har nå den glederike plikt å gjøre ham kjent for kommende generasjoner.

Biskop Javier Echevarría // ABC

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
gjennomskinnelighet-for-kristus/](https://opusdei.org/nb-no/article/gjennomskinnelighet-for-kristus/)
(22.02.2026)